

Sygn. akt VI Ka 413/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Klara Łukaszewska

Sędziowie SO Andrzej Żuk

SR del. do SO Paweł Wyrzykowski (spr.)

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2018r.

sprawy **Ł. M.**, ur. (...) w L.

s. M. i M. z domu R.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 30 marca 2018r. , sygn. akt II K 102/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **Ł. M.** w ten sposób że:

- ustala, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, a opisane w pkt IV i VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku stanowią wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., przy czym eliminuje z nich zapis mówiący o działaniu w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

- na podstawie art. 119 § 4 kw orzeka od oskarżonego **Ł. M.** obowiązki zapłaty równowartości ukradzionego mienia, na rzecz (...) Sp. (...) Oddział w P. w K. w kwotach 509,08 zł (pięćset dziewięć złotych i osiem groszy) i 502,87 zł (pięćset dwa złote i osiemdziesiąt siedem groszy),

- przyjmuje, że przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przypisane w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku oskarżonemu a opisane w pkt I, III, IX, X i XII części wstępnej zaskarżonego wyroku stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

- z pkt 6 części dyspozytywnej wyroku eliminuje obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. (...) Oddział w P. w K. w kwotach 509,08 zł (pięćset dziewięć złotych i osiem groszy) i 502,87 zł (pięćset dwa złote i osiemdziesiąt siedem groszy),

- w pkt 7 części dyspozytywnej wyroku obniża kwoty zasądzone tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody na rzecz K. W. do kwoty 3000 zł (trzy tysiące złotych) i R. P. do kwoty 2479,50 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy);

II. stwierdza, iż orzeczenie z pkt. 4 części dyspozytywnej straciło moc i na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu Ł. M. karę łączną 2 (dwóch) lat i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 413/18

UZASADNIENIE

Ł. M. oskarżony został o to, że :

I. w okresie od 17.09.2017r. do 24.09.2017r. działając w z góry powziętym zamiarze w Ż. rejonu (...) na terenie stacji paliw B. dokonał kradzieży paliwa w postaci oleju napędowego w ilości 548,55 l, benzyny 95 w ilości 80,55 l, benzyny 98 w ilości 75,23 l, gdzie łączna wartość strat wynosi 3557,27 zł na szkodę (...) oddział w P. ul. (...), (...)-(...) K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w nocy z 6 na 7 listopada 2017 roku w Z., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży z włamaniem pojazdu marki H. (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer nadwozia (...) wartości 1300,-zł czym działał na szkodę N. R., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 7 listopada 2017 roku w Ż., rejonu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 219,05 litra w ten sposób, że po zatankowaniu z dystrybutora Stacji Paliw B. O. wskazanej ilości paliwa do beczek znajdujących się w pojeździe marki H. (...) o nr rej. (...) odjechał z terenu stacji nie płacąc za zatankowane paliwo, czym spowodował straty w kwocie 1114,96,-zł na szkodę (...) z siedzibą w K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 3 października 2017 roku w Ż., rejonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia etyliny (...) (...) w ilości 93,41 litra w ten sposób, że po zatankowaniu z dystrybutora

numer (...)wskazanej ilości paliwa do beczek znajdujących się w pojeździe marki V. koloru czerwonego o nr rej. (...) odjechał z terenu stacji nie płacąc za zatankowane paliwo, czym spowodowano straty w kwocie 509,08,-zł na szkodę (...) z siedzibą w K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 4 grudnia 2017 roku w Z. przy ul. (...) po pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) i nr (...)o wartości 15000 zł, czym działał na szkodę J. i R. P., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w okresie pomiędzy 2 i 3 grudnia 2017 roku w Z. przy ul. (...) po przełamaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 2140 zł, a następnie dokonał jego zniszczenia poprzez spalenie w dniu 3 grudnia 2017 roku, czym działał na szkodę M. F. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w okresie pomiędzy 6 i 8 grudnia 2017 roku we W. przy ul. (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków drzwi i stacyjki dokonał kradzieży pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) (...) o wartości 3000 zł na szkodę K. i B. W., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w dniu 25 listopada 2017 roku w Z. na terenie stacji B.przy użyciu pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 98,99 litrów o wartości 502.87 zł, czym działał na szkodę B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu 25 listopada 2017 roku w Ż. rejonu (...) na terenie stacji B., przy użyciu pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 175,34 litrów o wartości 978.32 zł, czym działał na szkodę B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013 r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 4 grudnia 2017 roku w Ż. rejonu (...) na terenie stacji B.przy użyciu uprzednio skradzionego pojazdu w dniu 4.12.2017 roku w Z. marki V. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 115,71 litrów o wartości 612.11 zł na szkodę (...), przy

czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 7 grudnia 2017 roku w J. rejonu (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym uprzednio skradzionym marki A. (...) nr rej. (...), pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego sierż. D. K., asp. szt. R. S., sierż. J. W., podkom. B. K. poruszających się nieoznakowanym pojazdem służbowym marki O. (...) sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecenia zatrzymania pojazdu,

tj. o przestępstwo określone w art. 178b k.k.

XII. w dniu 21 listopada 2017 roku w Ż. rejonu (...) na terenie stacji B. przy użyciu pojazdu marki A. nr rej. (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał kradzieży paliwa w ilości 53,16 litrów oraz z terenu stacji napoje, piwo, kubki o łącznej wartości (...) 47 zł, czym działał na szkodę B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.- 09.02.2017r.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 5 grudnia roku w Ż. na terenie parkingu przy Stacji Paliw B. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem po uprzednim uszkodzeniu kłódki do luku bagażowego w pojeździe marki M. nr rej. (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przesyłek kurierskich o nieustalonej zawartości, czym działał na szkodę firmy (...) z/s w N., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 449/12 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie 29.11.2013r.-23.01.2014r. oraz 09.06.2016r.-09.02.2017r.

tj. o przestępstwo określone w art. 279§1 kk w zw. z art.64§1 kk

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 30 marca 2018 r. w sprawie o sygn. II K 102/18:

1. uznał oskarżonego Ł. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. I, III, IV, VIII, IX, X, XII części wstępnej wyroku przy czym przyjął,

- że czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat , będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 11.07.2012r. sygn. akt II K 449/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 15.03.2010r. sygn. akt XV K 123/10 za czyn z art.286§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13.09.2010r. sygn. akt II K 485/10 za czyn z art.286§1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29.11.2013r. do 23.01.2014r., 09.06.2016r. do 09.02.2017r.,

- że czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 kk,

i za to na podstawie art.278§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego Ł. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. II, V, VI, VII ,XIII części wstępnej wyroku przy czym przyjął,

- że czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat , będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 11.07.2012r. sygn. akt II K 449/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego w

Białymstoku z dnia 15.03.2010r. sygn. akt XV K 123/10 za czyn z art.286§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13.09.2010r. sygn. akt II K 485/10 za czyn z art.286§1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29.11.2013r. do 23.01.2014r., 09.06.2016r. do 09.02.2017r.,

- że czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art.91§1 kk,

i za to na podstawie art.279§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3. uznał oskarżonego Ł. M. za winnego tego, że w dniu 7 grudnia 2017 roku w J. rejonu (...) pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego sierż. D. K., asp. szt. R. S., sierż. J. W., podkom. B. K. poruszających się nieoznakowanym pojazdem służbowym marki O. (...) sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecenia zatrzymania pojazdu nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę uprzednio skradzionym samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), tj. przestępstwa określonego w art. 178b k.k. i za to na podstawie art.178b kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art.85§1 kk, art.86§1 kk połączył oskarżonemu Ł. M. kary orzeczone w pkt. 1,2 i 3 wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 42§1a pkt. 1 kk orzekł wobec oskarżonego Ł. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Ł. M. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka (...) Oddział w P. w K. kwoty 3557,27 złotych (trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia siedem groszy), 1114,96 złotych (tysiąc sto czternaście złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy), 509,08 złotych (pięćset dziewięć złotych osiem groszy), 502,87 złotych (pięćset dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy), 978,32 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych trzydzieści dwa grosze), 612,11 złotych (sześćset dwanaście złotych jedenaście groszy), 1374,47 złotych (tysiąc trzysta siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści siedem groszy), pokrzywdzonego M. F. (2) kwoty 2140 złotych (dwa tysiące sto czterdzieści),

7. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec oskarżonego Ł. M. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego N. R. kwoty 300 złotych (trzystu), R. P. kwoty 2.500 złotych (dwa tysiące pięćset), K. W. kwoty 5.000 złotych (pięć tysięcy),

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Ł. M. 2 (dwa) dni zatrzymania w sprawie od 08.11.2017r. godz.00.50 do 09.11.2017r. godz.21.00, i okres stosowania tymczasowego aresztu w sprawie od dnia 10.12.2017r. godz.01.40 do 30.03.2018r.,

9. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego Ł. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

10. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002r. nr 123, poz.1058 tekst jednolity) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 792,65 złotych (siedemset dziewięćdziesiąt dwa sześćdziesiąt pięć groszy) oraz dalsze 182,30 złotych (sto osiemdziesiąt dwa złotych trzydzieści groszy) tytułem podatku VAT.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając :

1.obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4, 7 kpk wobec przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w zakresie uznania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu stypizowanego w art. 178b kk poprzez dowolne i nie znajdujące poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym bezkrytyczne danie wiary przez Sąd I instancji wyjaśnieniom D. K., B. K., R. S. oraz J. W. w części odnoszącej się do użycia przez funkcjonariuszy Policji sygnałów świetlnych i dźwiękowych oraz

dokonanie ustaleń faktycznych w zasadzie wyłącznie na podstawie tychże wyjaśnień, podczas gdy wbrew twierdzeniom Sądu zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, iż zgodne z prawdą były właśnie wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. w których zaprzeczył użycia sygnałów świetlnych i dźwiękowych, a żaden z przeprowadzonych pozostałych dowodów nie wskazuje na winę i sprawstwo oskarżonego Ł. M. w zakresie czynu stypizowanego w art. 178b kk. Przy ocenie dowodów doszło do błędów natury logicznej polegających na błędności rozumowania i wnioskowania,

– a ponadto poprzez uznanie, iż Ł. M. dokonał zniszczenia poprzez spalenie samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej (...) pomimo że żadne dowody w sprawie nie potwierdzają powyższego faktu,

- a także poprzez bezzasadną odmowę dania wiarygodności zeznaniom oskarżonego w części w jakiej oskarżony wskazał, iż nie musiał pokonywać w dniu 5 grudnia 2017 r. żadnych zabezpieczeń aby dostać się do wnętrza naczepy tira podczas, gdy zeznania oskarżonego w tym zakresie są logiczne i spójne,

b) art. 167 kpk poprzez brak dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości poniesionej szkody przez R. P. oraz K. W.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na:

- ustaleniu, iż oskarżony dokonał zniszczenia wskazanego pojazdu;

- ustaleniu, iż funkcjonariusze w dniu 7 grudnia 2017 r. podejmując pościg za Ł. M. użyli sygnałów świetlnych i dźwiękowych – polecenia zatrzymania pojazdu, a pomimo to Ł. M. nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i nadal kontynuował jazdę, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika w sposób bezspreczny, iż faktycznie sygnały świetlne i dźwiękowe zostały użyte przez funkcjonariuszy Policji;

- ustaleniu, iż Ł. M. dokonał w dniu 5 grudnia 2017 r. przełamania zabezpieczeń w naczepie tira by następnie dokonać kradzieży rzeczy ruchomych w niej się znajdujących podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż naczepa tira była otwarta, a Ł. M. nie musiał pokonywać żadnych zabezpieczeń aby dostać się do jej wnętrza,

- ustalenie, iż szkoda jaką poniósł R. P. wyniosła 2 500 zł, natomiast szkoda jaką poniosła K. W. wyniosła 5000 zł.

- rażącą niewspółmierność orzeczonych kar (art. 438 pkt 4 kpk), w tym także kary łącznej polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kar jednostkowych w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt I, III, IV, VIII, IX, X, XII części wstępnej wyroku oraz wymierzenie kar dwóch lat pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt II, V, VI, VII, XIII części wstępnej wyroku oraz wymierzenie kary łącznej w wymiarze trzech lat pozbawienia wolności gdy przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym i przypisaniu oskarżonemu winy i sprawstwa zarzucanego aktem oskarżenia przestępstwa kary te powinny kształtować się na niższym poziomie, a dla spełnienia funkcji kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zaspokojenia społecznego poczucia sprawiedliwości wystarczające byłoby wymierzenie kary w niższym wymiarze.

Z daleko posuniętej ostrożności obrońca zarzucił także rażącą niewspółmierność kary wymierzonej za czyn opisany w pkt XI części wstępnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem Rejonowym w Zgorzelcu oraz wniósł o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej według norm przepisanych albowiem koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zaskarżony wyrok należało zmienić, choć jedynie częściowo z przyczyn wskazanych w apelacji.

Godzi się spostrzec na wstępie, że zarzuty sformułowane w pkt. 1a i 2 wniesionego środka odwoławczego w istocie sprowadzają się do tego samego tj. zarzutu błędnych ustaleń faktycznych o których mowa w tych punktach apelacji. Zbędnym było wskazywanie ww. zarzutów raz jako obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 i 7 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia, a następnie w odrębnym punkcie opisywanie ich jako błędów w ustaleniach faktycznych. Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, iż - najogólniej rzecz ujmując - zarzut dotyczący błędnej oceny materiału dowodowego (wszak treść ww. punktów apelacji nie pozostawia wątpliwości, że kwestionuje się w nich prawidłowość dokonanej przez sąd meriti oceny materiału dowodowego) dotyczy ustaleń faktycznych i jako taki skategoryzowany jest w art. 438 pkt 3 k.p.k. (tak m.in. wyrok SA w Warszawie z 14.02.2018r., II AKa 2/18, wyrok SA w Białymstoku z 21.02.2018r., II AKa 223/17, wyrok SA w Warszawie z 13.09.2017r., II AKa 116/17, wyrok SA w Łodzi z 10.05.2017r., II AKa 52/17).

Przechodząc do analizy merytorycznej zarzutów apelacji w żadnej mierze nie mogą się ostać sformułowane tam zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. Odnośnie czynu z art. 178b k.k. i okoliczności używania sygnałów świetlnych i dźwiękowych przez funkcjonariuszy policji za całkowicie zasadne należy uznać ustalenia dokonane przez Sąd I instancji w tej części, w której oparł takie ustalenia zarówno o wyjaśnienia oskarżonego składane przez niego w postępowaniu przygotowawczym, jak i zeznania funkcjonariuszy policji tj. D. K., B. K., R. S. oraz J. W.. Skarżący w żadnym stopniu nie podważył oceny ww. materiału dowodowego ograniczając się jedynie do bezzasadnej z nim polemiki, trudno bowiem za przekonujące uznać twierdzenia skarżącego, że za przyjęciem prezentowanej w apelacji wersji zdarzenia (tj. braku użycia przez funkcjonariuszy policji sygnałów świetlnych i dźwiękowych) przemawiać miało to, że ww. funkcjonariusze dobrze znali oskarżonego. Prima facie jedna okoliczność z drugą nie ma żadnego związku; funkcjonariusze używają wszak sygnałów nie dlatego, że znają osobę ściganą, bądź jej nie znają, a dlatego, by znaleźć się w sytuacji pojazdu uprzywilejowanego w ruchu drogowym i skutecznie prowadzić pościg.

Za jedynie polemikę procesową należy uznać również zarzut dotyczący ustalenia dokonania spalenia przez oskarżonego samochodu marki F. (...) o nr rej. (...). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słusznie wskazano, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie twierdził, że ww. samochód został przez niego spalony, jak i podawał dlaczego tak uczynił (jak wyjaśnił by nie znaleziono jego śladów). Nie istniały zatem żadne obiektywne przesłanki, ku temu, by dać wiarę zmienionym w tej części na rozprawie sądowej wyjaśnieniom oskarżonego, że przedmiotowego samochodu nie podpalił, tym bardziej, że w żaden sposób nie odniósł się oskarżony do swych wcześniejszych, całkowicie odmiennych deponycji i nie uzasadnił z jakiego powodu wyjaśnił odmiennie niż poprzednio.

Analogicznie oceniono zarzut błędów w ustaleniach faktycznych dotyczący kradzieży o której mowa w pkt. XIII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Ponownie zatem odwołać się należy do uzasadnienia wyroku Sądu a quo, w którym w pełni słusznie spostrzeżono – podobnie jak w przypadku wcześniej opisanych przestępstw – że oskarżony w swoich wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym (k. 267) jednoznacznie przyznał się do kradzieży z włamaniem i w żaden sposób nie kwestionował tego, że samochód ciężarowy, a konkretnie jego naczepa była zamknięta. Również kierowca ww. samochodu świadek C. U., na którego relacje powołuje się Sąd Rejonowy w Zgorzelcu dokonując ustaleń faktycznych, jednoznacznie zeznał, że naczepa była zabezpieczona kłódką, plombą, a po zdarzeniu nie było ani kłódki, ani plomby, a drzwi były całkowicie otwarte. Identycznie zatem, jak w przypadku poprzednich zarzutów skarżący polemizuje z ustaleniami zaskarżonego wyroku, przy czym polemika ta opiera się na jednym dowodzie tj. niekonsekwentnych wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na rozprawie, dodatkowo wyjaśnieniach w których oskarżony w minimalny choćby sposób nie odnosi się do swoich wcześniejszych, odmiennych wyjaśnień. Rzecz jasna, zarzut taki w żadnej mierze nie mógł się ostać.

Za chybiony uznać należy również zarzut znajdujący swe oparcie w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. Przepis ten bowiem stanowi o niewspółmierności kary w stopniu rażącym; nie każda zatem różnica w ocenie wysokości wymierzonej kary stanowi o skuteczności zarzutu znajdującego oparcie w treści powołanego wyżej przepisu, lecz tylko taka, która jest dysproporcją znaczną; zachodzi różnica tak zasadniczej natury iż karę dotychczas wymierzoną należałoby nazwać "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak m.in. Sąd

Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25.04.2018r. sygn. II AKa 72/18, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28.01.2014r., sygn. II AKa 264/13, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 13.05.2015r., sygn. II AKa 101/15). W realiach sprawy nie sposób w ocenie Sądu II instancji mówić o rażącej niewspółmierności wszystkich kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Ł. M. mimo stosunkowo młodego wieku był już wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu, za większość z przypisanych mu przestępstw odpowiadał w warunkach art. 64 § 1 k.k., a w niniejszej sprawie końcowo skazano go za łącznie 13 czynów zabronionych. Młody wiek o którym wspomina w apelacji skarżący (oskarżony skończył aktualnie 29 lat) mógłby przemawiać za silniejszym zaakcentowaniem celów wychowawczych kary, jednakże nie w sytuacji w której sprawca uprzednio karany, odpowiadający w warunkach recydywy popełnia kilkanaście czynów zabronionych. W tej sytuacji Sąd Rejonowy w Zgorzelcu miał pełne podstawy ku temu, by wymierzyć karę w tych wielkościach w których ją wymierzył, niezależnie od tego, że wysokość tych kar należało obniżyć z innych przyczyn, o których mowa w dalszej części uzasadnienia.

Nieco odmiennie należy ocenić częściowo skorelowane ze sobą zarzuty wyartykułowane w pkt. 1b i 2 apelacji, a dotyczące ustalenia wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych K. W. i R. P.. Zarzucił apelujący w pkt. 1b środka odwoławczego brak dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkody poniesionej przez ww. pokrzywdzonych. Godzi się nadmienić, że w toku przedmiotowego postępowania zarówno oskarżony, jak i jego obrońca nie składali wniosku o którym mowa w zdaniu poprzednim, jak również nie kwestionowali wysokości szkody ustalonej w oparciu o zeznania pokrzywdzonych. W apelacji uzasadniając ww. zarzut podniesiono, że pokrzywdzona K. W. szkodę wyceniła „na oko”, jednocześnie nie odnosząc się w żaden sposób do ustaleń dotyczących szkody poniesionej przez R. P.. W ocenie Sądu II instancji ustalenia co do wysokości szkody poniesionej przez ww. pokrzywdzonych nie wymagały wiadomości specjalnych i tym samym powoływania biegłego w tym zakresie, a Sąd I instancji miał podstawy, by uczynić to w oparciu o zeznania świadków i przedłożone przez nich dokumenty, choć dopuścił się ten Sąd w tym zakresie pewnych nieprawidłowości, co skutkowało koniecznością zmiany wyroku w tej części.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku dokonując ustalenia wartości szkody poniesionej przez R. P. w kwocie 2500 złotych kierował się Sąd I instancji zeznaniami tego pokrzywdzonego, jak i przedłożonymi przez niego rachunkami kosztów wymiany „stacyjki” oraz wymiany rejestracji. Kwoty wynikające z tych rachunków tj. 2154 złotych oraz 185,50 złotych sumują się jednak na kwotę 2339,50 złotych. Jak wynika z zeznań świadka P. (k. 383) w samochodzie brakowało też drewna o wartości 140 złotych co łącznie daje 2479,50 złotych i taką też wartość szkody należało przyjąć w odniesieniu do ww. przestępstwa.

Analizując z kolei zarzut dotyczący wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzoną K. W. jest on o tyle trafny, że wartość szkody ustalona w zaskarżonym wyroku znacznie (niemalże dwukrotnie) przekracza wartość przedmiotu stanowiącego przestępstwo. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonej z postępowania przygotowawczego samochód o którym mowa w przypadku analizowanego przestępstwa to A. (...), rocznik 1993r. wyceniony na kwotę 3000 złotych, która to kwota mieści się w granicach wartości rynkowej tego rodzaju samochodu (co bez trudu zweryfikować można przeglądając aukcje internetowe ww. modelu samochodu produkowanych w tym roku) i która to kwota nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Bezsposornie samochód ten został odzyskany przez pokrzywdzonych, jednakże był on zdewastowany, a kwotę naprawy pokrzywdzona wyceniła na 5000 złotych, nie przedkładając jednocześnie – w przeciwieństwie do R. P. – żadnych rachunków bądź faktur. Oceniał Sąd Okręgowy, że w przypadku szkody przekraczającej w wyraźny sposób wartość uszkodzonego mienia niezasadnym byłoby przyjęcie tej wyższej wartości i obciążenie nią oskarżonego, tym bardziej, że z ekonomicznego punktu widzenia naprawa takiej szkody jest nieracjonalna, a dodatkowo, jak już wspomniano, brak jest jakiegokolwiek dowodu (poza wyceną „na oko” dokonaną przez pokrzywdzoną) potwierdzającego trafność takiego ustalenia. W konsekwencji powyższego zmieniono pkt. 7 zaskarżonego wyroku obniżając kwoty obowiązku naprawienia szkody zasądzonej na rzecz K. W. do kwoty 3000 złotych oraz na rzecz R. P. do kwoty 2479,50 złotych.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji dopuścił się uchybienia skutkującego koniecznością ingerencji z urzędu przez Sąd Odwoławczy. Wymierzając bowiem oskarżonemu kary za czyny opisane w pkt. IV i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku pominął Sąd a quo, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego znajdującym

aprobate Sąd Okręgowy w niniejszym składzie, przy orzekaniu w sprawach przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013r. kryterium uznania zachowania za przestępstwo bądź wykroczenie stanowi minimalne wynagrodzenie za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (patrz m.in. wyrok SN z 15.11.2017r., IV K 333/17, wyrok SN z 6.08.2015r., II K 209/14, wyrok SN z 16.07.2014r., III K 199/14). Aktualnie w związku z tym, że minimalne wynagrodzenie za pracę od 1 stycznia 2018r. wynosi 2100 złotych, kwota oddzielająca wykroczenie od przestępstwa to 525 złotych, zatem należy uznać, że oskarżonemu Ł. M. przypisać należy w odniesieniu do analizowanych czynów zabronionych wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. W konsekwencji przyjęcia ww. zachowań jako wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. na zasadzie art. 9 § 2 k.w. wymierzono oskarżonemu karę 30 dni aresztu. Wymierzając karę w ww. wysokości Sąd uwzględnił okoliczności przedmiotowe czynu (zabór dokonany z terenu stacji benzynowej, w odniesieniu do jednego z czynów wspólnie z inną osobą, wartość wyrządzonej szkody oscylującej w górnym przedziale właściwym dla wykroczeń), jak również premedytację w działaniu oskarżonego, jego uprzednią karalność oraz fakt, iż szkoda nie została naprawiona. Kara w wysokości 30 dni aresztu winna uzmysłowić oskarżonemu naganność jego postępowania oraz uświadomić, że dokonanie zaboru cudzej rzeczy pociąga za sobą odpowiednią odpłatę karną.

Na zasadzie art. 119 § 4 k.w. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego ww. wykroczeniami równowartości skradzionego mienia w kwotach 509,08 złotych i 502,87 złotych (jednocześnie eliminując ten obowiązek z pkt. 6 części dyspozytywnej wyroku, jako znajdującego swą podstawę w treści art. 46 § 1 k.k.).

W konsekwencji uznania wskazanych wyżej czynów za wykroczenia i wyeliminowania ich z ciągu przestępstw, o którym mowa w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku należało pozostałe przestępstwa tam ujęte wyczerpujące znamiona art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a opisane w pkt. I, III, IX, X i XII uznać za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na względzie uprzednią karalność oskarżonego (działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.) wymierzając karę uwydatnić należało przede wszystkim jej cel zapobiegawczy. Wzięto pod uwagę przy wymiarze kary za ww. ciąg przestępstw ilość popełnionych przestępstw, wartość wyrządzonej szkody, która nie została naprawiona, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w odniesieniu do jednego z czynów, wykorzystanie do popełnienia jednego z czynów wcześniej skradzionego samochodu. Nie bez znaczenia, jak już nadmieniono, pozostawała dotychczasowa karalność oskarżonego, który już wcześniej był karany za przestępstwa przeciwko mieniu (w tym m.in. za czyn z art. 280 § 1 k.k.). Wszystko to świadczy o znacznym lekceważeniu obowiązującego porządku prawnego i stopniu demoralizacji oskarżonego co skutkowało karą pozbawienia wolności we wskazanej wyżej wysokości (Sąd ad quem był nadto limitowany ograniczeniem wypływającym z treści art. 434 k.p.k.).

Wobec zmian opisywanych wyżej koniecznym było wymierzenie Ł. M. nowej kary łącznej, stąd też orzeczenie o karze łącznej z pkt. 4 zaskarżonego wyroku utraciło moc. Wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., uznał za prawidłową zasadę przyjętą przez Sąd Rejonowy tj. zasadę asperacji, choć w nowym układzie wynikającym z ww. opisywanych zmian, została ona nieco zmodyfikowana tj. zbliżona nieznacznie do zasady absorpcji. Wynika to przede wszystkim z faktu przyjęcia, że dwa czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw stanowiły wykroczenia, jak i uwzględnienia relatywnie mocnych związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy poszczególnymi przestępstwami (poza jednym wszystkie czyny skierowane były przeciwko mieniu, a popełnione zostały w okresie 4 miesięcy tj. wrzesień – grudzień 2017r.).

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, albowiem nie dopatrzyl się Sąd odwoławczy żadnych innych uchybień skutkujących koniecznością ingerencji z urzędu.

W związku z tym, że w postępowaniu odwoławczym Ł. M. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu w osobie adw. A. M. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz tego obrońcy kwotę 516,60 złotych, w tym kwotę 96,60 złotych tytułem podatku VAT. Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego (oskarżony przebywający z areszcie i nie posiadający dochodów)

Sąd Okręgowy zwolnił go na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości.

Klara Łukaszewska Andrzej Żuk Paweł Wyrzykowski